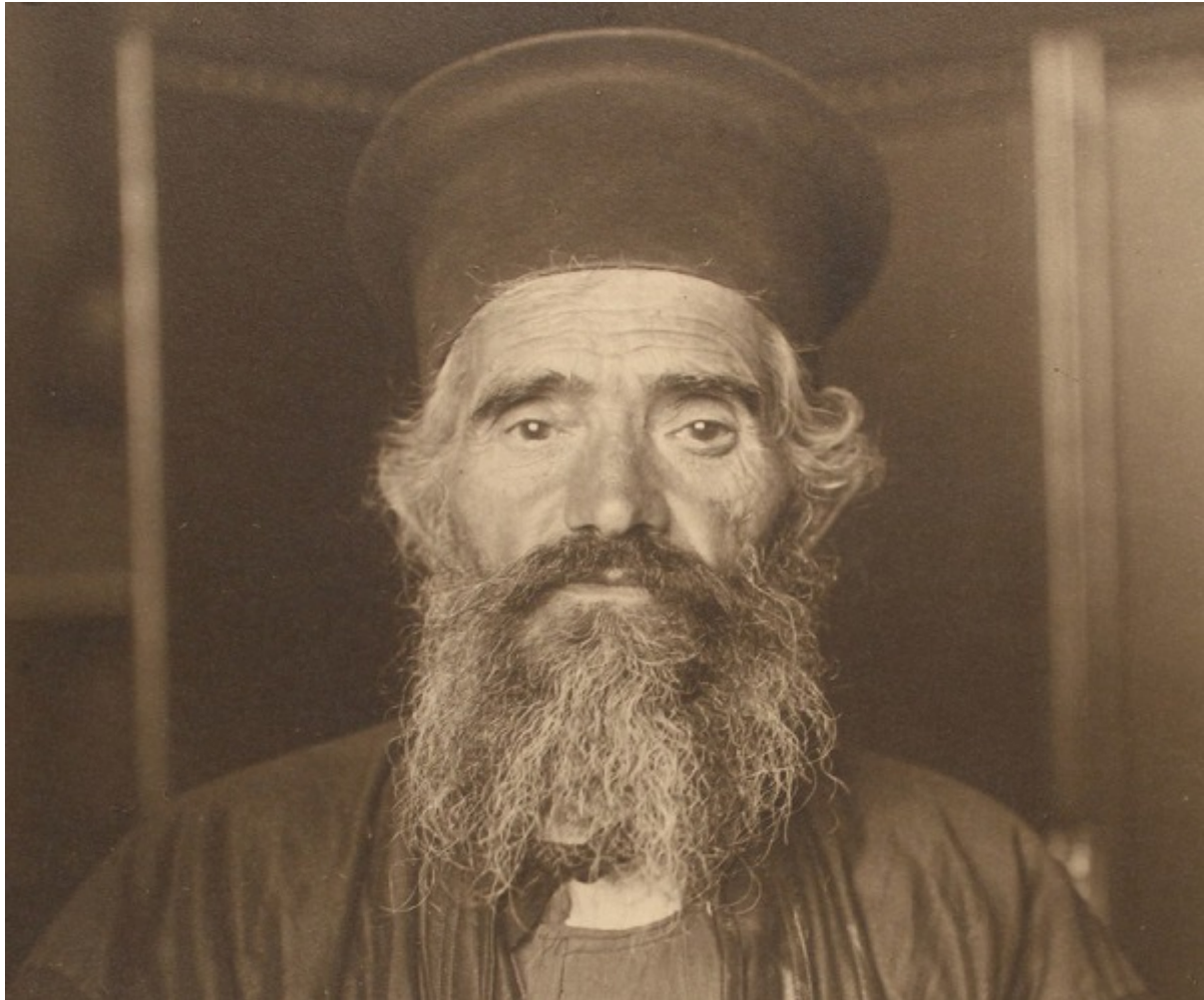

Η Σημασία της Αναγνώρισης του Έργου του Μάνατζερ και του Ποιμένα (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Είναι προφανές ότι προκειμένου να καταστεί εφικτή η επίτευξη των στόχων τόσο μιας επιχείρησης, όσο και της Εκκλησίας, ο μάνατζερ και ο ποιμένας οφείλουν να αναδειχθούν σε ηγέτες, οι οποίοι δε στέκονται πίσω από την ομάδα για να τη σπρώξουν, αλλά μπαίνουν μπροστά από αυτήν, για να την εμπνεύσουν και να την καθοδηγήσουν [87]. Με τον όρο ηγεσία εννοούμε « την ικανότητα, την τέχνη ή τη διαδικασία επίδρασης των άλλων ανθρώπων, προκειμένου να εργαστούν πρόθυμα και αποδοτικά για την υλοποίηση ενός κοινού στόχου [88]». Αναμφισβήτητα, σε κάθε κοινωνική ομάδα αναδεικνύονται ηγέτες. Ο ηγέτης δεν ασκεί απλά μια τυπική εξουσία, που του έχει παραχωρηθεί άνωθεν. Συνήθως γίνεται αποδεκτός και αναγνωρίζεται διά της ικανότητας που διαθέτει για άσκηση επιρροής στα μέλη της ομάδας. Επιρροή ενός ατόμου επί ενός

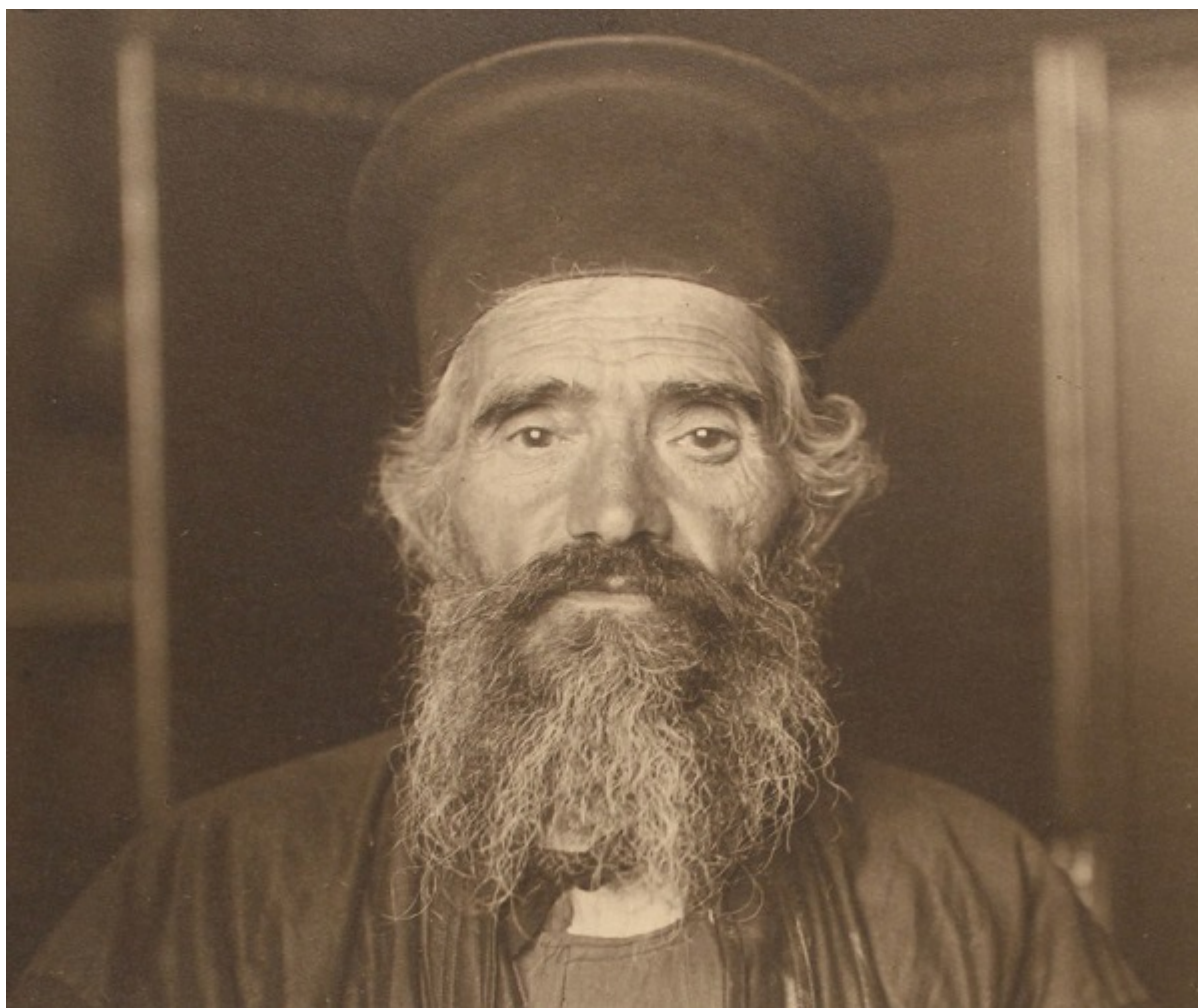
άλλου ή επί μίας ομάδας ατόμων είναι η επενέργεια στη διαμόρφωση ή την αλλαγή της συμπεριφοράς του ατόμου ή της ομάδας. Αιτίες της επιρροής μπορεί να είναι η ικανότητα ή η προσωπική ακτινοβολία που διαθέτει το άτομο να πείθει με τα λόγια, τις πράξεις ή τη συμπεριφορά του [89].

Σύμφωνα με τα παραπάνω ο μάνατζερ μιας επιχείρησης καλείται να συμβάλλει αποφασιστικά στη διαμόρφωση ενός οράματος, για την επίτευξη του οποίου καλείται να εμπνεύσει τους συνεργάτες του. Καλείται να ασκήσει την ηγεσία του με βάση τις αξίες του οργανισμού του οποίου προΐσταται, δίνοντας πρώτος το παράδειγμα. Οφείλει να είναι σε θέση να ενεργοποιήσει την εφαρμογή στρατηγικών επιλογών, αλλαγών ή καινοτομιών, με στόχο την αποτελεσματική διαχείριση της εταιρείας που διευθύνει [90].

Είναι γεγονός ότι κατά καιρούς, έχουν διατυπωθεί πολλές θεωρίες για τη σημασία της άσκησης μιας αποτελεσματικής ηγεσίας στην ευρύτερη λειτουργία μιας επιχείρησης [91]. Εξ αυτών άλλες εστιάζουν σ' αυτά καθ'εαυτά τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός ηγέτη και άλλες σε συμπεριφοριστικές προσεγγίσεις που επικεντρώνονται στη συμπεριφορά του μάνατζερ ως ηγέτη. Όπως και να' χει τα προσόντα του ηγέτη μιας επιχείρησης οφείλουν να είναι πολλά και ποικίλα. Η αποφασιστικότητα, η γνώση, η ευγλωττία, η εγρήγορση, η αυτοπεποίθηση, η συναισθηματική ισορροπία, το πνεύμα ανεξαρτησίας, η ικανότητα κινητοποίησης των άλλων για συνεργασία, η συνεργασιμότητα, το κύρος και η αυξημένη κοινωνικότητα αποτελούν μόνο κάποια απ' αυτά [92]. Ο ηγέτης μάνατζερ οφείλει

να είναι καθοδηγητής, να έχει θετική επίδραση στους άλλους, να είναι διαθέσιμος σε όλους, να λύνει όλα τα προβλήματα και να έχει μεταδοτικό ενθουσιασμό. Να είναι καλός ακροατής, δίκαιος, αντικειμενικός, επίμονος, συνεπής και ειλικρινής. Να αναγνωρίζει και να ανταμοίβει την προσπάθεια του καθενός, να παροτρύνει τους συνεργάτες του στην προοπτική της επίτευξης μικρών και μεγάλων στόχων, να δίνει χώρο για ανάληψη πρωτοβουλιών, να ενδιαφέρεται πραγματικά για τους άλλους και να είναι περήφανος για τα στελέχη της επιχείρησης και τους συνεργάτες του. Οφείλει να εργάζεται σκληρότερα από οποιονδήποτε άλλο μέσα στην επιχείρηση, να καθοδηγεί προσωπικά τον καθένα και να είναι ένας διαρκής φάρος, που δείχνει το δρόμο για την πραγμάτωση του οράματος της επιχείρησης που διευθύνει [93].

Στη Εκκλησία οι ποιμένες αναδεικνύονται επίσης σε φορείς ηγετικής εξουσίας, που τους παραχωρήθηκε κατά τη χειροτονία τους από τον ίδιο το Θεό. Έτσι, « μολονότι κατοικούν στη γη και ασχολούνται και με τις επίγειες υποθέσεις, έλαβαν την εξουσία να ασκούνται με ουράνιες υποθέσεις, κάτι που δεν παραχωρήθηκε από τον Θεό ούτε στους αγγέλους ούτε στους αρχαγγέλους..... [94]. Οι ιερείς είναι εκείνοι, στους οποίους ενεπιστεύθη η πνευματική μας αναγέννηση κατά τον τοκετό του βαπτίσματος. Δια των ιερέων ενδυόμαστε τον Χριστό, συνθαπτόμαστε με τον Υιό του Θεού και γινόμαστε μέλη του μακαρίου σώματός του, της

Εκκλησίας. Έτσι, οι ιερείς δικαίως θα έπρεπε να θεωρούνται από εμάς όχι μόνο σημαντικότεροι και φοβερότεροι στην εξουσία από τους άρχοντες και τους βασιλείς, αλλά και τιμιότεροι από τους γονείς μας [95]».

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

87. Κορναράκης, Ι. Οπ. παρ. σ. 195.

88. Οπ. παρ.

89. Φλώρος, Χ. 1993. Σύγχρονη διοικητική των επιχειρήσεων. Αθήνα: Σύγχρονη Εκδοτική, σσ. 243, 244.

90. Κωνσταντέλλος, Ν. 2005. Χαρακτηριστικά και πρακτικές επιτυχημένων ηγετών στην Ελλάδα. Χρήμα : 315, Νοέμβριος.

91. Τζωρτζάκης, Κ., Τζωρτζάκη, Α. Οπ. παρ. σ. 196.

92. Φλώρος, Χ. 1993. Οπ. παρ. σ. 385.

93. Οπ. παρ. σσ. 202-205.

94. « Η γαρ ιερωσύνη τελείται μεν επί της γης, τάξιν δε επουρανίων έχει ταγμάτων· και μάλα γε εικότως. Ου γαρ άνθρωπος, ουκ άγγελος, ουκ αρχάγγελος, ουκ άλλη τις κτιστή δύναμις, αλλ'αυτός ο Παράκλητος ταύτην διετάξατο την ακολουθίαν, και έτι μένοντας εν σαρκί την των αγγέλων έπεισε φαντάζεσθαι διακονίαν.....» : Ι. Χρυσοστόμου, περί Ιερωσύνης Λόγος τρίτος, PG 48, 643.

95. « Ούτοι γαρ ημίν εισιν, ούτοι οι τας πνευματικές πιστευθέντες ωδίνας, και τον διά του βαπτίσματος επιτραπέντες τόκον· διά τούτων ενδυόμεθα τον Χριστόν, και συνθαπτόμεθα τω Υιώ του Θεού, μέλη γινόμεθα της μακαρίας εκείνης κεφαλής. Ώστε ημίν ουκ αρχόντων μόνον, ουδέ βασιλέων φοβερώτεροι, αλλά και πατέρων τιμιώτεροι δικαίως αν είεν.....», Οπ. παρ., 643.